

«Πώς νιώθει ένας χρόνος που έχει αποτύχει;»

Η απάντηση στο **νέο θεατρικό παραμύθι του σπουδαίου παραμυθά**, με κεντρικά πρόσωπα το παλιό και το νέο έτος

ΕΥΝΕΤΕΥΞΗ ΣΤΟΝ
ΜΑΚΗ ΠΡΟΒΑΤΑ

Ολοκαινούργιο θεατρικό παραμύθι του Ευγένιου Τριβιζά. Ποιος θα μπορούσε να το αγνοήσει; «12 παρά 12»: ένα Μουσικό Ονειρόδραμα σε μουσική Δημήτρη Παπαδημητρίου. Κεντρικά πρόσωπα ο Παλιός και ο Νέος Χρόνος, με δύο απρόσμενες επιλογές, όπως αρμόζει σε έργο του Τριβιζά. Ο Γρήγορος Βαλτινός και ο Πάνος Μουζουράκης. Ποιος θα μπορούσε να μη στρέψει το βλέμμα και τα αφτιά του;

► **Ποια ήταν η πηγή έμπνευσης του έργου;**
«Η παρατήρηση ότι έχουμε την τάση να προσωποποιούμε τον χρόνο. Από το *Apus Mirabilis* του John Dryden για το έτος 1666, ως το *Apus Horribilis* του Κοφί Άππαν για το 2004, κατηγοριοποιούμε τις χρονιές σε “θαυμαστές” που εκθειάζουμε και “καταστροφικές” που καταδικάζουμε. Πώς θα ένιωθε, αναρωτήθηκα, στο τέλος της θητείας του ένας χρόνος ο οποίος έχει αποτύχει και πρέπει να αποχωρήσει ντροπισσμένος, ενώ ο νέος ανυπομονεί να πάρει τις μοίρες του κόσμου στα χέρια του;».

► **Αυτός είναι ο λόγος που σε κάποιο σημείο ο παλιός χρόνος προσπαθεί να ανατρέψει την προαιώνια σειρά και να δολοφονήσει τον καινούργιο;**
«Ναι. Ανασπώντας μια δεύτερη ευκαιρία, ο παλιός κόσμος αποφασίζει να απαλλαγεί από τον νέο και να πάρει τη θέση του, θέτοντας έτσι σε κίνδυνο την κοσμική ισορροπία του σύμπαντος, προκαλώντας το απόλυτο χάος».

► **Παρακολουθώντας μερικές πρόβες της παράστασης, φαίνεται ότι σε μερικά σημεία της, τη χαρά, τη συγκίνηση, ακόμη και τη λύτρωση θα τη βρουν περισσότερο οι γονείς από τα παιδιά.**
«Είναι ένα έργο διπλικιακό, ένα έργο για όλη την οικογένεια. Γράφω θέατρο για παιδιά σημαίνει γράφω θέατρο και για τους συνοδούς τους. Ένα χαρακτηριστικό του παιδικού θεάτρου είναι η ηλικιακή ανομοιογένεια του κοινού. Δεν είναι σπάνιο την ίδια παράσταση να παρακολουθούν ταυτόχρονα νήπια και έφηβοι, μαμάδες και μπαμπάδες, δάσκαλοι και δασκάλες, ακόμη γιαγιάδες και παππούδες. Αυ-

τό αποτελεί μια ιδιαίτερη πρόκληση για τον συγγραφέα. Δομώ, λοιπόν, το έργο με τέτοιον τρόπο ώστε ο κάθε θεατής, ανάλογα με την ηλικία του, να μπορεί να το απολαμβάνει σε διαφορετικό επίπεδο. Αυτός ο τρόπος γραφής, εκτός των άλλων, εξασφαλίζει και τη μακροβιότητα του έργου, επειδή το παιδί μπορεί να το βλέπει και να το ξαναβλέπει καθώς μεγαλώνει, κατανοώντας και απολαμβάνοντας νέα στοιχεία κάθε φορά».

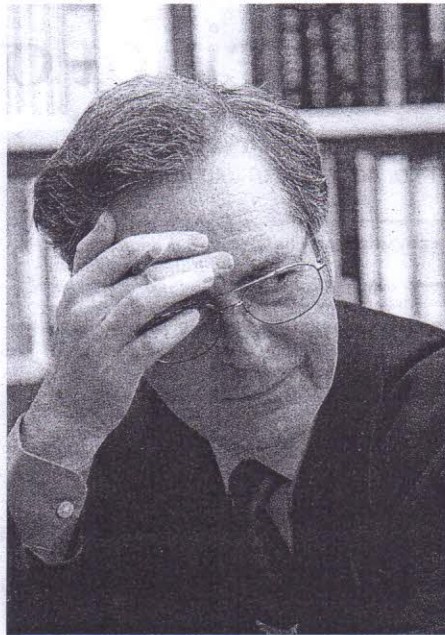
► **Χρησιμοποιείτε τη λέξη «Ονειρόδραμα». Μια ακόμα μαγική λέξη που επιλέγετε να χρησιμοποιήσετε. Πώς τη μεταφράζετε;**

«Είναι όντως μαγική. Την προτιμώ από άλλες λέξεις όπως “μюзикаλ” ή “όπερα”. Δεν την έπιασα όμως εγώ. Είναι τίτλος θεατρικού έργου του Αύγουστου Στρίντμπεργκ, του σουηδού συγγραφέα που πίστευε ότι η ζωή είναι πιο ανεξήγητη και από ένα όνειρο. Ο συγγραφέας του “Πατέρα” και του “Δεσποινίς Τζούλια” δημιουργεί το “Ονειρόδραμα” όταν, ακολουθώντας το κίνημα της μη ρεαλιστικής δραματουργίας ως αντίδρασης στον ακραίο νатураλισμό, τον εγκαταλείπει επιλέγοντας έναν διαφορετικό τρόπο γραφής βασισμένο στη λογική του ονείρου. Πρόκειται για ένα θεατρικό έργο που με έχει βαθιά επηρεάσει».

► **Με το να γραφτεί μουσική, ιδίως από τον Δημήτρη Παπαδημητρίου, επάνω σε ένα θεατρικό σας παραμύθι ποια κρυφή διάστασή του μπορεί να φανερωθεί;**

«Κάθε εμπνευσμένη μουσική σύνθεση ανακαλύπτει και αποκαλύπτει μυστικές διαστάσεις του λόγου. Διαστάσεις πολλές φορές άγνωστες, ακόμη και για τον ίδιο τον συγγραφέα. Εκφράζει αυτά που αδυνατεί ο λόγος να εκφράσει. Δεν είναι η πρώτη φορά που συνεργαζόμαστε με τον κορυφαίο αυτόν συνθέτη. Τώρα στο “12 παρά 12” καλείται να κάνει κάτι πολύ απαιτητικό: να ανακαλύψει τις αρμονίες που κρύβονται στο χάος του χωροχρόνου όπου διαδραματίζεται το έργο, χωρίς να πέσει σε κάποια από τις άπειρες μαύρες τρύπες του Δυστήματος που караδοκούν να τον ρουκφήσουν».

► **Ποια είναι η σχέση συγγραφέα και σκηνοθέτη θεατρικών έργων;**
«Το κάθε θεατρικό έργο εί-

κοιμημένο που θα μπορούσε να σας πει ένα παιδί μετά την παράσταση;
«Τόσο γρήγορα τελείωσε; Δεν έχει άλλο;».

► **Τι μπορεί να κάνει ένα παραμύθι να είναι κακό για τα παιδιά;**
«Ο κραυγαλέος διδακτισμός».

► **Μιας που έχετε αυτή τη μοναδική επαφή με τα παιδιά, θα είχε νόημα για εσάς αν μπορούσατε να ξαναγίνετε παιδί;**
«Αυτό που ονομάζουμε “ενθλικώση” είχε πει ο Aldiss “είναι το πτώμα της χαμένης μας παιδικότητας”. Θέλω να ελιπίσω ότι δεν είμαι ακόμα “πτώμα”».

► **Σε ποιον από τους δύο κόσμους βρίσκεστε όταν γράφετε ένα παραμύθι: στον κόσμο των παιδιών ή σε αυτόν των ενηλίκων και κρυφοκοιτάζετε από την κλειδαρότρυπα;**
«Το πρώτο, επειδή αποφεύγω τις κλειδαρότρυπες. Οι κλειδαρότρυπες περιορίζουν την ορατότητα. Δεν σου δίνουν συνολική εικόνα. Ποτέ δεν ξέρεις αν αυτό που παρατηρείς είναι σημαντικό ή μια ασήμαντη λεπτομέρεια».

► **Υπάρχει κάτι γύρω από το μυαλό και τη ψυχή των παιδιών που πιστεύετε ότι δεν θα το κατανοήσετε ποτέ;**
«Τίποτα δεν κατανοώ. Αισθάνομαι μόνο και διαισθάνομαι».

ναί ένα ευπαθές άνθος που το φυτεύει ο συγγραφέας σε ένα γλαστράκι και το προσφέρει στον σκηνοθέτη. Άλλοι σκηνοθέτες το παίρνουν και το μεταμορφώνουν σε ολάνθιστο κήπο. Άλλοι το παραλαμβάνουν και το μαδάνε ώσπου δεν μένει παρά μόνο ένα θλιβερό κοτσάνι. Ευτυχώς στην περι-

πτωση των έργων μου είχα την τύχη να υπερτερούν οι κήποι και όχι τα κοτσάνια. Και απ' ό,τι καταλαβαίνω από τις πρώτες συζητήσεις μας, ο Φωκιάς Ευαγγελινός, που σκηνοθετεί το “12 παρά 12”, είναι δημιουργικός κηπουρός».

► **Ποιο θα ήταν το πιο ωραίο**

Βιεννέζικα Βαλς
στη Χριστουγεννιάτικη Αθήνα

ΜΕ ΤΗΝ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΔΩΜΑΤΙΟΥ
JOHANN STRAUSS

6 & 7 Δεκεμβρίου 2014
στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών

ΕΝΑΡΣΗ ΠΡΟΠΛΗΞΗΣ
Δευτέρα 3 Νοεμβρίου
www.megaron.gr
τηλ. 210 7282 333

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΠΩΣ & ΠΟΥ

Το βιβλίο «12 παρά 12» θα κυκλοφορήσει σύντομα από τις εκδόσεις Καλέντζη γεμάτο δεινοσαύρους, ρωμαίους εκατοντάχρους, Βεδουίνους, καρτέτα-καρέτα και πηγκουίνους